

Universitätsbibliothek Paderborn

**Dialogvs De Veneratione & inuocatione sancto[rum],
co[n]tra perfidia[m] Lutherana[m], ad reuerendissimu[m]
in Chr[ist]o patre[m], illustrissimu[m]q[ue] principe[m] &
d[omi]n[u]m D. Herma[n]nu[m] de ...**

Hoogstraten, Jacobus van

Coloniae, 1524

VD16 H 4813

Lonicerus paulo post. Caput II.

urn:nbn:de:hbz:466:1-35673

De inuocatione sanctorum.

scribere cernis designari, inter fundamentū & angulārē eius
 lapidē Chrīm Iesum? Certo igitur argumēto colligim⁹, no-
 bīq; psuadem⁹, p̄ter Chrīm aliud q̄ddā ap̄lōr eē & prophē-
 tarū fūdamētū. Forte dices, qd nā sit illd; Rūdem⁹ fidē eo
 q̄ hēc & in p̄phetis & ap̄lis toti⁹ uitæ spūalis sit firmamē-
 tū. Porro hāc fidē eādē fuisse in ap̄lis & prophetis satis cō-
 stat, quū ap̄lis dicat, qm̄ hnt eūdē sp̄m̄ fidei, si at eūdē sp̄m̄
 fidei, eādē etiā fidē habebūt, neq; em̄ spūsc̄tūs autor ē dis-
 sidi, sed unitatis. Iā hui⁹ fundamēti lapis angularis ē Chrīs
 Iesus. Cur itaq; p̄fecto q̄a in Chrō utrorūq; fides cōnectit⁹,
 nēpe quē ap̄li nunciārūt uenisse, eūdē uētūz p̄dixere pro-
 phetæ. Accipim⁹ ergo ex scripturis, p̄ter Chrīm aliud qd
 dā fundamētū, qd qdē sc̄dariū appellare nō uideat absurdū
 sup̄ Chrō primario fūdamēto, utpote angulari lapide fir-
 matū. Cui alludit & illud qd in Apocalipsi uidit Iohānes
 in muro Hierusalē duodecim fundamēta, in qbus duode-
 cim ap̄lōr noia erāt descripta. Rurs⁹ scriptū legim⁹. Vñ
 est iudex uiuorū & mortuorū, un⁹ est deus, un⁹ est p̄ oīm.
 Obsecro an his pugnare putabis q̄ scripta sūt. Nā legim⁹
 ap̄los sup̄ duodecim sedes iudicatuos, xij. trib⁹ Israel. Si-
 cut & illd;. Ego dixi dī estis. Et illd;. Abrahā ē p̄ oīm cre-
 dētū. Postremo ut redeam⁹ vñ digressi sum⁹, mltā id gen⁹
 apparētis repugnātiæ in scripturis exēpla, diligens lector
 facile inueniet. Quid ergo ipedit sub Chrō mediatore su-
 premo atq; p̄stātissimo, q̄sdā inferiores & sc̄darios (quēad-
 modū antea nō semel testati sumus) statuere mediatores,
 imprimis quū dñs q̄sierit uiuē q̄ se opponeret cōtra deū p̄
 terra, id qd etiā secūdū te saltē munus est mediatoris.

In ecclesia dei
 duplex est fun-
 damentum.

I. Corin. xij.

Apoca. xxi.

Matth. xix.
 Psalm. lxxxij.

Ezech. xxii.

Lonicerus paulo post. Caput II.

Constituit de⁹ cū iuramēto filiū suū sacerdotē in æter-
 nū. Sacerdotis mun⁹ est orare, & interpellare p̄ po-
 pulo. Ip̄e Chrūs uer⁹ est sacerdos, solus etiā interpel-
 lator, p̄ter eū nemo, q̄ nullus iuxta ordinē Melchisedech
 sacerdos esse p̄t, p̄ter Christū saluatōrē nostrū.

¶ Et si un⁹ Chrūs, rātæ sit tū dignitatis, tū authoritatis
 interpellator, ut intercedēs nō possit aliquā pati repulsam

LONICE.

THEOLO

b ij

Caput secundum.

Iohan. xi.
 Chr̃s est in-
 terpellator i-
 petrans & lar-
 giens. Sancti
 uero solū ima-
 petrant.

Iacobi. v.

iiij. Regū. viij

Psal. cxix.

I. Corin. x.

Lucæ. xxiij.
I. Corin. xi.

Gene. xliij.

Nēpe cui exauditio pro sua debeat reuerētia, cuius sane rei sibi ipsi testis est, qñ ad p̃m d̃t. Ego sciebā qm̃ sp̃ me audis. Esto unic⁹ ille Chr̃s (id qd̃ infra uer̃ nō est) tāti uigoris, tātāq; uirtutis sit interpellator, ut nō mō donū gr̃ae nob̃ ipetret, uerū etiā & idē ip̃e gr̃ae donū ipartiat ac cōferat ipetratū, qp̃pe sub actiua ei⁹ p̃tate penit⁹ cōstitutū, hic oīa facile cū donam⁹, tū etiā ip̃i docem⁹. Nihil tñ est, q̃ minus possint eē (neq; em̃ repugnat ijs q̃ diximus) sub Chr̃o aliq̃ interpellatores ñri, q̃ gr̃adia nob̃ suis p̃cibus obtineāt (q̃q̃ ea ip̃a p̃stare nequāt) b̃nficia. Deīn qd̃ sibi uult qd̃ tu postulas, si solus Chr̃s sit sacerdos scdm̃ ordinē Melchisedech, etiā solus erit interpellator. Nūqd̃ soli⁹ sacerdotis mun⁹ dices orare pro pp̃lo, & nō poti⁹ ad uniuersos Chr̃i milites apl̃s Iacobus dicat. Orate pro inuicē ut saluemini multū em̃ ualet deprecatio iusti assidua. Quid Salamō? quē de tribu nō fuisse sacerdotali, sine cōtrouersia est, an is tū sacerdotis munere fungebāt, qñ in dedicatōe tēpli ad deū pro pp̃lo prolixiorē habuit orationē? Quid ergo mōstri ē q̃ tā sophistica argutia infers, p̃ter Christū neminē eē interpellatōrē, q̃ sacerdotis mun⁹ sit orare, & interpellare p̃ pp̃lo. Rursus illius sacerdotij, qd̃ est scdm̃ ordinē Melchisedech, sine cōtradictiōe apud Christū residet plenitudo. Porro ad hoc sacerdotiū ptinet, nimis illi⁹ b̃ndictiōis munus, q̃ ex uino Chr̃i cōficiť sanguis, de q̃ id apl̃s, Calix (in gr̃) b̃ndictiōis, cui b̃ndicim⁹, nōne cōicatio sanguinis Chr̃i est & c̃. Rursus Chr̃s ex hoc mūdo discessit⁹, ut sponsae suae eccl̃iae, pign⁹ relinqueret charitatis p̃petuē, quādā sui sacerdotalis muneris p̃ticipationē discipulis cōicauit. Ete nim cū diceret, hoc q̃tiēscūq; feceritis i mei memoriā facietis, tūc sane eos sui sacerdotij ministros instituit & uicarios, Nēpe q̃ eādē (ut oblationē interim p̃termittamus) salū tē cōsecrationē cū Chr̃o eēnt cōfecturi. Quorsum (in q̃s) hāc tendūt? Certe nō alio, q̃ ut nulla spes fugae tibi relinquitur. Quid ais? Nōne hui⁹ cōsecratōis mun⁹ apl̃s a Chr̃o relictū apud scripturā ad sacerdotiū ptinet, scdm̃ ordinē q̃ dē illius Melchisedech, Qui hui⁹ sacramēti typū expresse

De inuocatione sanctorum.

rit: Hæc cū ita se habeāt, eaq; inficias ire nequeas. Profe- Hebræ. vii.
cto ipsa te cōpellit necitas, ut dones uel inuitus, sub Chrō Sub Christo
summo sacerdote, etiā & alios scdm ordinem Melchise- alij sunt ueri
dech ueros eē sacerdotes, qñquidē eādē cū Chrō cōsecra- sacerdotes.
tionē cōficiāt. Quid ergo adeo oblit⁹ es pudoris? ut præ
Christū, scdm ordinē Melchisedech blateres sacerdotem
eē neminē, ut ijs q sunt in numer⁹ beator⁹ relati, interpel-
lationis munus adimas?

¶ Qz q & nos uere scriptura cū Chrō et reges, & sacer- LONICE
dotes cōstituāt, q & possim⁹ alter pro altero orare. Ceter⁹ continuo ad
de his q in Christo dormierunt, nō de huius uitæ peregrin⁹ præcedentia.
nis hic agimus.

¶ Egregia sane fabula, Tu tñ uelim eū scripturæ locū THEOLO
nob indicares, q nos cū Chrō uere sacerdotes instituerit.
At habeo & subolet (ut mea fert opinio) qd Lutherano⁹
more dictur⁹ sis, nēpe diuū Perrū id insinuas. Scribit nā
q, Vos genus electū, regale sacerdotiū, gens sc̄a. Præcla
ra uero (ita me de⁹ amet) & Martinianis technis & nenijs I. Petri. ij.
nō iniuria, annumerāda probatio, nēpe cui familiare satis
est id qd in scripturis uniuersitati tribuit ad quāuis eius p
tē temere cōtorq̄re. Atq; ut id magis pspicuū euadat, exē
plū subiiciam⁹. Neminē citra p̄ctm posse uitā agere, sa-
cræ liter eite⁹ atq; ite⁹ phibēt ac docēt, talibus ex scriptu-
ris mox quēlibet iusti hoīs actū (q̄ppe q ad iusti ptinet ui-
tā) etiā optime factū p̄ctm eē. Martinus astruere nō uere⁹ Confutaf. ere
Quis uero ita est stupidus, q nō uideat, q hoc sit alienū a ror Martini.
sacris literis, & nō tā refellēdū, q cōtēnēdū. Audi qd san- ij. Para. xix.
ct⁹ Iosaphat testē. Sic faciētes (inqt) nō peccabitis. Idē re
fer⁹ apd Petrū, Hec em̄ (inqt) faciētes, nō peccabitis aliqñ ij. Petri. j.
Deniq; & ipsa æterna sapiētia eādē depromit sniam. Qui Ecclē. xxiii.
opant⁹ (inqt) in me, nō peccabūt. Eiusdē gñs & illud Iohā I. Johan. iij.
nis. Ois q natus est ex deo, p̄ctm nō facit, qm̄ semē ei⁹ ma-
net in eo, & nō p̄t peccare, q̄a ex deo natus est. Quē uerba
dius Aureli⁹ Aug. discuties dī. Et qdē nō p̄t peccare, q̄a
charitas scdm quā natus ex deo est, nō agit pperā, nec co-
gitat malū. Atq; hæc nō alia de cā prolixiori pfecim⁹ ser-

b in

Caput secundum.

mone, q̄ ut magis innotesceret. Martinū toto (ut aiūt) cō-
lo errare, et nō semel in eadē pte peccare, in idē q̄q̄ uitū se
pe ipingere. Vt ei ex scripturis pperā itellectis, itulit que
uis iusti hois actū eē p̄ctm̄, ita suo more, ob aplica uerba q̄
mō recitata sūt talē eiūsdē momēti cōficit rōcinationē uos
estis gen⁹ electū, nemo ergo uīm elect⁹ nō est. Itē uos estis
gēs sctā, q̄s ergo uestrū sctūs nō est. Præterea cū sitis rega-
le sacerdotiū, necē est oēs uos iuxta eē reges & sacerdotes
Mulieres non Porro si ea argumētādi uia placet, etiā et mulieres sacer do-
sūt sacerdotes tes instituam⁹, ut piñ sacra faciāt atq; uiri, qd oim snia ab
surdū eē cōstat, et ne auditū qdē. His accedit, aplm̄ & pro-
phetā inter sese pugnare, si mulierib⁹ sacerdotij ius cōces-
serimus. Legimus nāq; Labia sacerdotis custodiūt sciām,
Malach. ij. & legē dñi reqrunt de ore illius. Apl's p̄o ait, Mulieres in
I. Corin. xiiij. ecclia taceāt, nō em̄ pmitto eas loq̄ & c. docere aut mulie-
rē nō pmitto, sed eē sub silētio. Quid habes qd ad hēc rñ-
deas? Adeo ne aplm̄ prophetæ cōtrariū arbitraris, ut qd
hic iubeat, ille uetet? Hic pplm̄ ad sacerdotes mittit, ut ab
eo legē dñi regrant, ille sacerdotes tacere cogat. Verū si h-
minus placēt, necesse ē ut sacerdotalis honoris gradū, mu-
lieribus auferas, nisi forte eas dei Priapi sacris præesse uolu-
eris, ibiq; eas sacerdotū munia obire, de q̄ qdē sacerdotio
scriptū legim⁹. Rex Asa matrē suā amouit ne eēt princeps
iii. Reg. xv. in sacris Priapi, & i luco ei⁹ quē cōsecrauerat. Et itez. Sed
ii. Para. xv. & Maathā matrē Asa regis, ex angusto deposuit impio,
Inuestio. eo q̄ fecisset in luco simulachrū Priapi, quod omne con-
triuuit, & in frustra cōminuēs, cōbussit in Torrēte Cedron
Porro q̄lis est ecclia, tale nimirū in ea plerūq; solet eē sacer-
dotiū. Vos at Lutherani sacra pphanaq; miscētes, qcqd
usq; sacri ē uiolatis & tāq; sctē castimonix publici hostes,
etiā uirgines deo dicatas tā religiosis q̄ laicis passim uiris
cōiūgitis, & sub v̄tutis m̄fimonijq; imagie ipuritatib⁹, aut
poti⁹ (qd magis molestū ē) lustris oibus obh̄citis p̄ficitisq;
q̄ten⁹ deo Priapo, ueneriq; dignus instituere honor. Qua-
re mea snia, q̄ alios (ut estis ipudētissimi) Papistas dicitis, n̄
i merito Priapisticū nomē & uos agnoscere debetis, nēpe

De inuocatione sanctorum.

applicā, aut (ut uſa fert opinio) Papisticā ecclesiā (ruptis oī-
bus pudoris & modestiē uinculis) subſannātes, uos Priapi
sticā institutis ſynagogā. At obijcies forſitan Luthe. nūq̃
fuiſſe illi⁹ ſniē, nec docuiſſe, mulieres uiroſq̃ ex eō eē ſacer
dotes, ſic em̃ ſcribit. Sacerdotes q̃q̃ ſum⁹ in eternū &c. q̃
p ſacerdotiū digni ſum⁹ apparere, p alio orare, & nos in
uicē q̃ dei ſūt docere, hec ſacerdotis officia ſunt. Hec ſunt
Luth. ſba, pſpicuū at ē, mulieres ad docēdū minie eē ap-
poſitas, q̃re apd Luth. nec ſacerdotes eē pnt, ueq̃ ſacerdo-
talis dignitas ad oēs uiros ita ſeſe extēdit, ut oēs iuxta ſint
ſacerdotes. O egregiū Luthe. patrociniū. Profecto nihil
neq̃ digni⁹ neq̃ apti⁹ p̃t dici qd faciat p Luthe, q̃ propter
merito ſcelicē ſe iactet, q̃ talē ſui emēiti ſacerdotij nactus
ſit tutorē, adeo ſuis morib⁹ doctriſq̃ cōueniētē. Vtigit
ſit iſtate i his pādam⁹, Petr⁹ apl⁹ ſuū ſbū ex ueteri lege de-
ſumpſit, in q̃ dñs ſic dixit. Et uos eritis mihi in regnū ſacer-
dotale et gēs ſctā. Mō ſatis cōptū ē, tria illa officia (q̃ Lut.
teſte peculiari⁹ ſacerdotū ſunt) etiā in ueteri lege p̃tinuiſſe
ad oēs pios & iuſtos uiros, nec tñ lex aleq̃ten⁹ oībus ſacer-
dotij honorē tribuit. Nā ſi aplo credim⁹, Ex Iuda ortus ē
dñs nr̃, in q̃ tribu nihil de ſacerdotib⁹ Moſes locut⁹ ē. Fri-
uolū ergo & ridiculū ē, aſſerere oēs uiros uere eē ſacerdo-
tes, ob ea p̃ſertim officia, q̃ nō ſacerdotib⁹ tñ, uerū etiā &
ihs q̃ ſacerdotes nō ſunt, citra diſcrimē cōia ſunt. Poſtremo
tota lex ſp ſacerdotes ſegregauit a reliq̃ pplo. Inter duode-
cim nāq̃ tribus una leuitica ſacerdotio fungebat. Qua er-
go frōte q̃ſpiā ex ſbō Petri apli (qd ex lege ueteri aſſūptū
ē) colligere conabit, oēs uiros ſine diſcrimie eē ſacerdotes

Priapistica sy-
nagoga.

Lib. de libert.
christiana.

Non oēs uiri
ſūt ſacerdotes
Exodi. xix.

Hebræ. vii.

Cap. III.

LONICE.
cōtinuo poſt
prædicta.

PAulus ad Roma. Iuſtificati (inqt) p fidem, pacē habē-
mus ad deū, p dñm noſtrū Ieſum Chriſtū, p quē ac-
ceſſum habemus per fidē in grām iſtā, in q̃ ſtam⁹ &
gloriamur in ſpe gloriæ filioꝝ dei, Audimus p Chrm no-
bis acceſſum eē ad deū, non per ſanctos.

¶ Haud dubitamus Chriſtum unicū eſſe illum media-
torem, citra quem nulli prorsus hominum ullo pacto ad
deum pateat acceſſus, An quæſo hac de cauſa, nullus

THEOLO